

Ovih dana mi je draga osoba dala kratak tekst u kojem i ovako piše:

„Presretna sam, u svom staračkom izdanju, što mogu i što volim raditi. Za mene je rad, već sam po sebi, naslada, i moj rad meni život znači i usređuje me.

RAD JE MOJA NAJVEĆA LJUBAV!

Večeri i noći su divne, ali kad su radne! Za rad su meni potrebni i dan i noć!“

Tko god hoće ovome može bilo što dodavati, ali taj dodatak ama baš ništa ne može značiti. Dodatak samo može pokvariti ovdje opisanog i ostvarenog čovjeka. Čovjek, da bi to bio, mora se ostvariti, jer to ne može postati samo rođenjem, vjerom i narodnosti.

Zato se čovjeku, od prvih dana života, mora omogućavati da u sebi, a prema njegovim ukupnim potencijalima, iskaže i dosegne svoj vrh u onom djelovanju koje njega može učiniti sretnim, ali da to istovremeno dopriopsi i ukupnom razvoju i napretku ljudske zajednice.

Ipak oprostite, još je kratku rečenicu napisala:“Oprosti – u velikom sam poslu, pa ne mogu češće dolaziti, ali mislim i na tebe“.

Kako točno pogodi što i meni odgovara, i ja puno radim kroz dan i noć, pa često prikrivam, da mi posjete u domu nisu po volji, jer mi oduzimaju vrijeme rada po danu, pa to kao moram nadoknađivati noću. Tko god, kao i ja uspije, da radeći ne pomišlja na odlazak u mirovinu, a kad je u mirovini, da mu je kratak dan i da mu nije dosadno, taj se je, u pravilu, ostvario i približio onome što može činiti čovjeka.

A to onda znači, da u čovjeku nastaje poriv i entuzijazam da što duže radi i da ga samo visoke

godine i zdravlje, zajedno s zdravstvenim osobljem upućuju prema mirovini. Mnogo puta mi se događalo da ujutro suradnici donesem na prijepis, a ona pita:“Kada ste to napisali“? Meni je sasvim normalno bilo odgovoriti - Noćas – jer u normalnom radnom vremenu uz normalnu dnevnu problematiku i koordinaciju u radu te uz stranke, nisam uspio završiti.

Tako se postaje istinski sudionik u stvaranju što više razine BDP-a po stanovniku i zbirno zajednice – države u cjelini. Tako je i Žarko radio. Zato smo se i potvrdili i ostvarili kao ljudi.

Inače smo zapravo svi, i prije rođenja i poslije smrti, ponekad mali stvaraoci dijela BDP-a.

Za neke se od nas, mnogo ranije nego što smo začeti, neke u toku boravka u majčinoj utrobi, a za neke neposredno prije majčinog poroda troši i kupuje potrebna oprema, dok se za neke druge nas, i poslije smrti, u dužem razdoblju možda i nepotrebno troši na mjestima sahrane.

Ali kad smo tako utvrdili, onda moramo znati da smo svi zajedno, svakako da je bilo i da može biti da to netko više, a netko manje doprinosi i povećanju i umanjenju BDP-a, ali ga zato solidarno moramo i morali smo do sada dijeliti, pa stanje ne bi bilo ovako nepovoljno kako je sada.

Puno smo posuđivali i dijelili što nije zarađeno, a naročito je to išlo u plaće.

Sad je valjda došlo vrijeme saznanja i da smo shvatili da se na dugo razdoblje ne može živjeti na dug i da od svog rada moramo živjeti i svoj dug vraćati.

Samo što to svi mi građani Hrvatske moramo znati i prihvatiti jer bez prihvaćanja svih nas dalje neće moći!

A onda tu nema onih, u malom broju, pojedinaca, od kojih se sad može uzeti i dug vratiti. Neki su „radeći s nama“ novac odnijeli van naše zemlje i za njim otišli, a nama poručili da se neće vraćati, jer su „radeći s nama“ sasvim „osiromašili i propali“.

Ovih dana sam dobio Statističke informacije Zavoda za statistiku i malo se iznenadio upisanim ukupnim iznosima BDP-a.

Bez obzira na to što mi je, prije 3 mjeseca, gospodin Ivan Šutalo, preko telefona rekao da je s korekcijom iznos BDP-a za 2007.g. 314.223,000,000,00 kuna, a ne 275.078,200.000,00 kuna kako piše u Statističkim informacijama sa stanjima za 2007.g., htio sam sačekati nove informacije i onda koristiti podatke.

Sad je u novim informacijama i za 2006.g. ispravljeno – korigirano stanje sa 250.590,400.000,00 kuna na 285.341,000.000,00 kuna, a za 2008.g. isti je iznos i onaj rečen mi putem telefona i po informacijama 342.159,000.000,00 kuna.

To znači da je korigirano povećanje (radi sive ekonomije) i bez smanjenja nominalnog iznosa mirovina, doprinijelo padu učešća mirovina u BDP-u na 9,58%.

E sad da vidimo koliki bi naši iznosi plaća i mirovina mogli biti, kad bi najviša plaća bila 2,67 puta veća od najniže, a najviša mirovina 2,5 puta veća od najniže mirovine, i kad bi prosječna mirovina bila kao 45% najviše i 72% prosječne plaće.

Statističke informacije Zavoda za statistiku iskazuju u 2008.g. da je bilo zaposlenih 1,554.805, a Statističke informacije HZMO-a da je osiguranika bilo 1,604.848.

Umirovljenika je bilo 1,148.290 osoba na 31.12.2008.godine.

Mi smo prosječnu neto plaću u 2008.g. imali 5.179,00 kuna, prosječnu mirovinu (za svih 1,148.290 osoba) 2.341,00 kuna. Ova mirovina je 45,20% plaće.

Mjesečna suma plaća za 1,604.848 osiguranika iznosi 8.311,507.792,00 kuna, a godišnje je to 99.738,093.500,00 kuna.

Mjesečna suma mirovina za 1.148.290 umirovljenika iznosi 2,688,529.855,00 kuna, a to je godišnje 32.262,358.260,00 kuna.

Ukupno godišnje za plaće i mirovine je isplaćeno 132.000,451.800,00 kuna i to predstavlja 38,58% sume ukupnog BDP-a u 2008.god.

Iskreno mi je sumnjivo ukupno izdanje BDP-a za 2008.g. i željno očekujem stanje za 2009.godinu.

Za plaće isplaćen iznos predstavlja 29,15% sume BDP-a, a za mirovine 9,43% BDP-a.

Međutim, mi bi trebali imati prosječnu plaću 3.750,00 kuna i prosječnu mirovinu 2.700,00 kuna, pa da za plaće i mirovine isplaćujemo 109.422,756.000,00 kuna, a to bi bilo 31,98% BDP-a. Tada se ne bi morali zaduživati za isplatu plaća i mirovina jer nam upravo nedostaje ovaj postotak od 6,60% što više trošimo za plaće.

Tada bi za plaće išlo 21,11%, a za mirovine 10,87% BDP-a, pa ne bi trebalo donositi Odluke i Zakone o dodatnom porezu i o njemu raspravljati na Ustavnom sudu.

Samo što bi tada najviša plaća bila 6.000,00 kuna, a najviša mirovina 4.500,00 kuna, dok bi najniža plaća bila 2.250,00 kuna, a najniža mirovina 1.800,00 kuna i u raspodjeli bi se ponašali kao Norvežani, te se pridružili normalnim ljudima.

Kako bi to sasvim lako i jednostavno bilo, kad ne bi postojao jedan „najveći problem“, ali apsolutno svima nama, a taj je:“Kako bi nama dobro moglo biti da je najviša plaća samo 6.000,00 kuna, a najviša mirovina samo 4.500,00 kuna, i tko je taj divljak koji to predlaže? I što je „najgore“ on hoće da najniža plaća bude 2.250,00 kuna, a najniža mirovina 1.800,00 kuna. Nama je baš „dobro“ da je najniža mirovina 837,60 kuna za opću nesposobnost, a 670,08 kuna za profesionalnu nesposobnost invalida rada, jer smo mi svi skupa baš tako jako „humani“ i „socijalni“!

Zašto je nama „nemoguće“ da netko živi tako „siromašno“ sa najvišom plaćom od 6.000,00 kuna, a onaj drugi baš „raskošno“ s najnižom mirovinom od 1.800,00 kuna.

I što je još „najbolje“ zašto raskošno žive oni sa „visokom“ najnižom mirovinom od 670,08 i 837,60 kuna. I mi smo kao „humanisti“ s tim zadovoljni.

Nama bi se trebali „približiti i pridružiti“ Norvežani i odlučiti da i kod njih zavlada „naš

izvozni proizvod“ Mirovinska reforma, pa da odrede da Svota najniže Mirovine za jednu godinu mirovinskog staža od 01.01.1999.god. krene od 34,08 kuna i do 01.01.2009.g. naraste na 55,84 kune i daje ove naše velike mirovine (670,08 i 837,60 kuna), a ne da je kao kod njih mirovina određena kao status umirovljene osobe sa najnižom mirovinom kao 30% najviše (6.000,00 kuna) plaće i 48% prosječne (3.750,00) plaće pa da iznosi 1.800,00 kuna.

Zašto mi nećemo s onima za koje kažemo da ćemo se poslužiti sa njihovim primjerom?

Meni je to jednostavno odrediti zašto nećemo ono što je čovjeku kao biću dobro, a hoćemo ono što je upereno protiv čovjeka. Točno je i istinito da se mi u velikoj većini nismo ostvarili i potvrdili kao ljudi!

Ljudskom rodu, pa onda i svakom biću u liku čovjeka treba jako dugo razdoblje da može, sasvim svjesno i određeno, utvrditi i reći, prvo sebi, pa onda i svima drugima:

RAD JE MOJA NAJVEĆA LJUBAV!!!

Osoba koja ovako osjeća, misli i kaže, lako može prihvaćati vrijenost rada i svakog drugog čovjeka, pa se ne može razviti u pohlepnika za sebe i svoju najužu radnu i obiteljsku skupinu, već može objektivno i razumno prihvaćati potrebu svake ljudske osobe na svijetu.

Niti 2 mjeseca unazad, vrijedna i aktivna osoba u SDP-u pohvali mi mlade zastupnike u Saboru iz SDP-a. Ja mu na to kažem:“Mogli su biti dobri prije izbora, ali su sad izborom u Sabor upali u klopku brige o svojoj sadašnjoj velikoj plaći i budućoj velikoj mirovini. Rok rada u Saboru do osiguranja mirovine i da sada drastično ne smanje plaću jako ih sputava i u ovom razdoblju se neće moći potvrditi kao pravi narodni zastupnici već će biti kalkulatori svoje sadašnje momentalne situacije i stanja. Zapravo bi odmah trebali ozakoniti smanjenje svoje plaće najmanje napola i ukinuti privilegirane saborske mirovine“.

To je za svakog čovjeka teško iskušenje i skoro ga je nemoguće prevladati jer je mnogo lakše tražiti dokidanje privilegije dok sam čovjek u nju ne uđe.

Naša stanja traže drastična smanjenja mnogih neopravdano visokih privilegija i velike, a neopravdane potrošnje narodnog dohotka.

Svi oni sa plaćama i mirovinama iznad 3.200,00 kuna na koji se iznos plaća porez i prirez ne mogu s visokim razumijevanjem voditi brigu o teškom životu onih čija su primanja ispod 2.000,00 kuna ili što je još teže ispod 1.500,00 kuna.

Kakvi su to Saborski zastupnici, koji tako reći „ni trepnuvši“ dižu ruku i usvajaju godišnje izvještaje o radu HZMO-a, a kao da ne primjete i ne otklanjanju stanje da 550.284 osobe imaju mirovinu ispod 2.000,00 kuna, a od toga broja 297.821 osoba ispod 1.500,00 kuna. Među njima je 62.478 mirovina invalida rada, koji kao „novi“ po godini mirovinskog staža umjesto 55,84 kune, primaju po 44,67 kuna po godini staža.

Gospodin Stjepan Androić, koji je kao diplomirani pravnik radio u HZMO-u napisao je da, „najveći broj „novih“ umirovljenika prima mirovinu za godinu staža po 55,84 kune i ta mirovina za 15 godina staža iznosi 837,60 kuna mjesečno, a za 40 godina staža 2.233,60 kuna mjesečno“.

Volio bih imati podatak koliki je taj „najveći broj“ po postotku od 471.144 „novih“ (iza 01.01.1999.g.), a za ožujak 2009.g., jer to potvrđuje „naš izvozni proizvod“, koji nitko ne želi kupiti.

U tom „najvećem broju“ mogu biti, a ne znači da i jesu, svi oni do 2.000,00 kuna, a tih je 288.132, ali obzirom na to da te mirovine idu i do 2.233,60 kuna (može i do 2.512,80 kuna za 45 godina staža) pa i među onih 108.475 s mirovinom 2.000,01 do 3.000,00 kuna ima gledano postotno, 30,72% ili 33.324 osobe, pa bi ukupno moglo biti 321.456 osoba ili 68,23% od broja 471.144 „novih“ umirovljenika.

Sada s ovim dolaze „na svoju istinu“ oni što tvrde kako mirovina mora biti po osnovi uplate doprinosa u mirovinski fond.

Jadan je to osnov, koji vrijedi za oko 30% zaposlenih pri odlasku u mirovinu, a njih oko 70% dobiva mirovinu po „Najnižoj svoti mirovine za jednu godinu mirovinskog staža“.

Zar stvarno i nakon 10 godina zastupnici Sabora ne znaju i ne mogu promijeniti „takav“ Zakon.

Ipak ovdje postaju najvažniji „stručnjaci“ za vrijednost i snagu kupovne moći građana i kako 2% i 4% užasno narušava kupovnu moć, naročito onih što plaćaju „HARAČ“ od 4%, pa kao da se brinu za one što imaju ispod 3.000,00 kuna i ne plaćaju „harač“, a u stvari se brinu da oni što puno imaju dobiju još više i da bi ti „siromašni“ i „bijednici“ još više imali.

Samo se vi i dalje brinite za one što imaju preko 6.000,00 kuna, pa ćemo kao ljudi daleko stići!? Ne brinite se za one što imaju manje od 2.000,00 kn i da ne bi slučajno invalidu rada (od onih 62.478 kojima je „puno“ 55,84 kune za godinu mirovinskog staža – JER NE BI MOGLI ZNATI POTROŠITI – IMALI BI VELIKU KUPOVNU MOĆ – pa im „pomozite“ da po godini staža dobiju kako im je PRIMJERENO 44,67 kuna) vratili onih 11,17 kuna što im je oduzeto po „našim“ humanim zakonima.

Tih 11,17 kuna za 15 godina je 167,55 kuna, za 20god. 223,40 kn, za 25g. 279,25 kn, za 30g. 335,10 kn, za 35g. 390,95 kn, i za 40g. 446,80 kuna.

Zamislite se gospođe i gospodo u Zakonodavnoj vlasti, Izvršnoj vlasti i Sudbenoj vlasti i visoki sindikalni čelnici, što je u stvari rezultat vašeg rada? Sve se to radi po Zakonima koje ste usvojili i koje provodimo.

Proizlazi da bi svi htjeli biti „dobri“ i da ste izglasali „dobar“ Zakon, ali je po tim Zakonima ostvaren i dalje se ostvaruje ovakav rezultat.

Invalidu rada je „previše“ dati 55,84 kune, pa mu na to određujete, a o tome ne govorite, PRAVI HARAČ (bez navodnika) od 11,17 kuna, a to je 20%.

Dobri su bili Šestinski grofovi, uzimali su ŠESTINU. Vi ste „bolji“, jer je PETINA „manja“, pa se lakše može u „zadovoljstvu“ izdržavati, a to novčano konkretno ovako izgleda:

Za ovoliko

godina staža

Umjesto

Invalid sada

Dobije...

1.

15

837,60 kn

670,05 kn

2.

20

1.116,80 kn

893,40 kn

3.

25

1.396,00 kn

1.116,75 kn

4.

30

1.675,20 kn

1.340,10 kn

5.

35

1.954,40 kn

1.563,45 kn

6.

39

2.177,76 kn

1.742,13 kn

(za 40 godina dolazi u situaciju da može otići u redovnu starosnu mirovinu, kao i drugi i da dobije 2.233,60 kuna).

Samo radi ovoga, radi invalida rada, zaslužili ste više od moje PRESUDE svima vama 5 do 10 godina zatvora, a samo sucima Ustavnog suda PODEBLJANO na 10 do 15 godina zatvora.

U protivnom, mora se moći meni dati i prosuditi najmanje 20 godina strogog zatvora.

Zašto, još uvijek, stanje ne mijenjate na bolje, a prošlo je 10 godina?

I kako da izmjenim moje ODREĐENJE, da svaka osoba koja u našim uvjetima prima po 2.500,00 kuna iznad 10.000,00 kuna ne ubije po jednu osobu koja ima manje od 2.000,00 kuna ili još gore manje od 1.500,00 kuna. Koliko tek ubije onih ispod 500,00 kuna ili drastično onih što nemaju ništa.

„Veliki“ i „mudri“ MUDRINIĆ na plaću od 183.400,00 kuna je ubijao i dalje ubija 73 osobe i „hvati“ se „uspješnošću“!

Bilo bi dobro da se na ovome zaustavim jer bih mogao u nedogled nabrajati i nastavljati. Previše je, na moju i našu veliku žalost toga o čemu sam do sada pisao, a ne čekajući da dođe ova 2009.godina.

Na mnoge su adrese otišla moja razmišljanja i stavovi. Dobili su ih i državni i stranački i sindikalni dužnosnici i sredstva informiranja.

Ja ne želim stalno ponavljati da treba ispravno raspodjeljivati, a ne previše uzimati i čekati da uzimači postanu „humanisti“ i nešto udjele.

Meni ta ponavljanja, radi mene, stvarno nisu potrebna.

Samo se mučim i iscrpljujem ionako bolestan i invalidan organizam.

Ali ja nisam jedan od onih koji kazuje da se tu ništa poduzeti i ispraviti ne može.

Ne prihvaćam rezignirano: "Nema tu ništa, biti će kako oni hoće"!

U Zagrebu, rukopis je završen 13.08, a prepisan 15.08.2009.godine .

Nikola Vicković

P.S.

Nemojte mi zamjeriti. Stvarno sam na naša stanja ozlojeđen. Ne znam kako bih se osobno osjećao i koliko bih se sramio pred sobom, Bogom i narodom, da je najveća moja krivica što sam Hrvatsku doveo u ovakvo stanje.

Mislim da bih tada vrlo teško mogao živjeti i da bih želio da odmah nestanem. Ali, ima nade, ja se nadam i očekujem poboljšanje i napredak.

Za sam kraj, reći ću moju krajnju odrednicu, koju ponekad kažem i na ulici i u tramvaju, kod nečijeg neprimjerenog i nehumanog ponašanja prema invalidu.

„Ja mislim da dobro znam gdje sam rođen, gdje sam odrastao, gdje sam se osposobio za rad, gdje sam odradio i gdje živim!

Ja se radi toga ničemu ne čudim! To smo mi“!

I drastično, sada, i sarkastično. Neću nikome od vas zamjeriti. Sve mogu oprostiti. To se nekima od nas i u ovom vremenskom razdoblju događa.

Možete ako hoćete i tako misliti i reći:

„Što se ti javljaš? Što ti znaš? Pa ti si bez ruke“!

Oprostite, Nikola